

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (17) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

1918 - Marea Unire, rod al spiritului de jertfă românesc

Citiți în pagina 1

Inima în Marele Post

Citiți în pagina 6

Buna Vestire

Citiți în pagina 15

Sindromul „Italia”

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în această perioadă rece a anului, facturile emise pentru încălzirea bisericii noastre au devenit mai substanțiale în ceea ce privește sumele pe care parohia noastră le datorează furnizorilor de utilități - respectiv EON Electricitate și EON Gaz. La acestea se adaugă cele legate de apa potabilă și cea pluvială, toate la costuri duble față de consumatorii casnici.

Astfel, pentru desfășurarea în condiții decente a programului liturgic, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca prin contribuția fiecăruia dintre noi să depășim problemele inerente ale sezonului rece și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

1918 – Marea Unire, rod al spiritului de jertfă românesc

Se frontispiciul istoriei noastre milenare, stă înscrisă ca o virtute aparte grija pentru ființa poporului și soarta pământului românesc, odinioară, vatra vechii Dacii.

Poate că nicicând în istoria noastră, ca în anii 1916-1917, ai Primului Război Mondial, nu s-a văzut mai limpede spiritul de jertfă al românilor pentru apărarea pământului strămoșesc.

În august 1916, armata română a trecut Carpații, sperând să elibereze Ardealul de sub stăpânirea austro-ungară. Dar, după primele succese din sudul Transilvaniei, înaintarea românească a fost oprită de puternicele forțe germane. În același timp, armatele germano-bulgare au atacat România din sud, pe linia Dunării.

Prinsă ca într-un clește, neprimind ajutorul promis de aliați, armata română s-a retras pas cu pas. Lupte grele s-au dat, în retragere, pe Valea Jiului, a Oltului și a Prahovei, apoi la Neajlov – Argeș, în apărarea Capitalei.

Dar superioritatea militară și numerică a inamicilor a făcut ca aceștia să ocupe în doar câteva luni două treimi din teritoriul țării.

În aceste condiții, armata, regele, guvernul, parlamentul și o parte a populației civile s-au retras în Moldova – singurul ținut românesc rămas liber. Orașul IAȘI devenea astfel capitala de război a țării. În această perioadă, românii au suferit cumplit din cauza foamei, a frigului și a bolilor, îndurând și ocupația germană, jecmănitore și umilitoare.

În ciuda acestor incredibile suferințe, armata română, primind și sprijinul aliaților, mai ales al Franței, s-a reorganizat și antrenat. Astfel că, în vara teribilului an 1917, când trupele germane au reînceput atacul pentru ocuparea Moldovei, soldații români au opus o rezistență nebanuită, oprind înaintarea inamicului.

Încurajați de prezența pe front a Regelui Ferdinand și a reginei Maria, dar și de promisiunea de împrumut, în crâncenele bătălii de la Oituz, Mărăști, Mărășești, purtate sub deviza „Pe aici nu se trece!”, soldații noștri au obținut, cu

prețul a mii și mii de vieți, victorii răsunătoare, salvând astfel ființa națională a neamului românesc. De neuitat va rămâne spiritul de sacrificiu al miilor de eroi căzuți pe aceste câmpuri de luptă, între care sublocotentul voluntar Ecaterina Teodoroiu, caporalul Cosntantin Mușat, căpitanul mitralior Grigore Ignat și câți alții! În fruntea lor s-au aflat generalii Alexandru Averescu, Constantin Cristescu și Eremia Grigorescu, dar și celebrul general francez Henri Berthelot.

În același memorabil an 1917, în Imperiul Rus, distrugerile de război și foametea au împins poporul la revoltă împotriva țarului Nicolae al II-lea. Acesta a fost nevoit să abdice. În luna octombrie a aceluiași an, o nouă insurecție armată împotriva guvernului instalat după înlăturarea țarului, i-a adus la conducere pe comuniștii extremiști, bolșevicii lui Lenin. Ca să se mențină la putere, aceștia au proclamat libertatea tuturor popoarelor ce trăiseră în Imperiul Rus. Între ele, erau și românii din Basarabia, străvechi teritoriu românesc situat între Prut și Nistru, dar anexat de Rusia în 1812. Românii basarabeni și-au declarat independența, proclamând la 24 ianuarie 1918, Republica Moldovenească, condusă de o adunare numită Sfatul Țării. La 27 martie 1918, Sfatul Țării, în frunte cu patrioți ca Ion Inuceț, Pantelimon Halippa și alții, a proclamat la Chișinău, unirea Basarabiei cu „mama sa, România”.

Ca răspuns la această opțiune a românilor basarabeni, Rusia a rupt legăturile diplomatice cu România, sechestrând întreg tezaurul românesc (încredințat spre păstrare guvernului rus, în crâncenul an 1917).

În zilele noastre, între puținele instituții românești care mai promovează cinstirea și cultul eroilor neamului, se află Biserica Ortodoxă Română, care între altele, la fiecare Sfântă Liturghie, se roagă și pentru „fericiții întru adormire eroi, ostași și luptători români, din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori, pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea poporului român”.

În deplin respect, îndrăznesc și eu, ca simplu român, să vă rog a ne aminti mai des de jertfa eroilor noștri din toate timpurile și din orice colț al pământului românesc, mai ales în acest an cu totul special, ANUL CENTENARULUI UNIRII – 2018.

(Despre celelalte două mari momente ale lui 1918 vom povesti în noiembrie, respectiv decembrie.)

Bibliografie:

Giurescu, Dinu – Istoria ilustrată a românilor, Editura Sport-Turism, București, 1981

Oane, Sorin; Ochescu, Maria – Istorie, manual pentru clasa a VIII-a, Editura Humanitas Educațional, București, 2000

Buduroi, Aglaia – Istoria românilor, auxiliar pentru elevi și cadre didactice, Editura Euristica, Iași, 2002.

Înv. Aglaia Buduroi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Rugăciune pentru vederea păcatului propriu

*D*oamne! Dă-ne să ne vedem păcatele noastre, așa încât mintea noastră, atrasă cu desăvârșire de luarea-aminte față de păcatele noastre, să înceteze a mai vedea greșelile aproapei și să-i vadă pe toți, într-acest chip, buni. Dă inimii noastre să părăsească grija pierzătoare de neajunsurile aproapei, să își unească toate grijile numai în grija pentru dobândirea curăției și sfințeniei poruncite și gătite nouă de Tine. Dă-ne nouă, celor ce ne-am spurcat haina sufletului, să o albim iarăși: ea a fost deja spălată prin apele botezului, iar acum, după pângărire, aceste haine au nevoie să fie spălate prin apele lacrimilor. Dă-ne să vedem în lumina harului Tău neputințele cele de multe feluri care trăiesc în noi, înăbușind în inimă mișcările duhovnicești, aducând în ea mișcările sângelui și trupului care sunt potrivnice Împărăției lui Dumnezeu. Dă-ne marele dar al pocăinței, înaintea căruia merge și pe care îl naște marele dar al vederii păcatelor noastre.

Păzește-ne, cu aceste mari daruri, de hăururile amăgirii de sine, care apare în suflet din pricina păcătoșeniei sale neluate în seamă și neînțelese, și se naște din lucrările patimii dulceții și slavei deșarte care trăiesc în el neluate în seamă și neînțelese. Păzește-ne pe noi cu aceste mari daruri în calea noastră către Tine și dă-ne nouă să ajungem la Tine, Cea ce chemi pe cei ce-și recunosc păcătoșenia și lepezi pe cei ce se socot drepti, ca să Te slavoslovim în veci, întru veșnica Ta fericire, a Singurului Dumnezeu Adevărat, Răscumpărătorul celor robiți și Mântuitorul celor pierduți. Amin.

Sfântul Ignatie Briancianinov

Strofe pentru suflet

La umbra icoanei tale

Un gând de dor mi se ivește
În inima ca gheața,
Un dor de rugăciune crește
Căci mi se duce viața.

Plăpând privesc a ta icoană
O, Maica mea Preabună,
Din inimă ia a mea rană
Și spre Rai tu du-mă.

Degeaba lumea-am cutreierat,
Degeaba am știința,
Dacă pe tine te-am întristat
Și mi-am pierdut ființa.

La umbra icoanei tale cad,
Durerea mi-o alină.
Hoinar am fost... mă simt uscat
Și trupu-ncet suspină.

Un cărbune atât de mic
Mi-a rămas în inimă.
Aprinde-l, Măicuța Bună,
Ajută-mă să mă ridic!

O lacrimă se leagănă
Pe-obrazul cald ca jarul.
Privesc în taină strașnică
Și-ascult cum cântă-Altarul.

Cântări ale corului Îngeresc
Spre Acesta se înalță.
E glas divin, Dumnezeiesc!
Și totul prinde viață.

O nouă șansă mi s-a dat,
Ce Bună ești de sus din Cer!
Tu de-aproape m-ai vegheat
Și nu m-ai lăsat să pier!

Genunchii mi se prăbușesc
În fața icoanei sfinte,
Ea mă privește, eu izbucnesc
În lacrimi necurățite.

Și simt iertarea de la Cer
Și-o mână caldă, blândă.
Ce să-mi doresc? Ce să mai cer?
Căci totu-i spre izbândă!

La umbra icoanei Tale stau
Și mă minunez întruna.
Multe dureri aprinse-erău,
Acum nu e niciuna.

Ușor mi-e sufletul acum,
Aleargă veselia...
Ce bine că n-am rămas în drum,
Căci pot cânta Aliluia!

Ioana-Adina Busuioc

Inima în Marele Post

Mai presus de toate, gândește-te la Dumnezeu căci și Dumnezeu se gândește la tine mai înainte de toate. Precum păstorul se gândește la oaia cea rătăcită mai mult decât la întreaga turmă, așa și Dumnezeul tău se gândește la tine, care te pierzi în păcat, mai mult decât la toți îngerii din ceruri.

A cugeta la Dumnezeu nu înseamnă a cerceta flința Lui Dumnezeu, ci înseamnă a cerceta și a afla ce vrea Dumnezeu de la om.

Cel ce cumpără nu caută la coajă, ci la miez. La fel și cel ce cumpără ouă. Și așșderea cu nenumărate lucruri din lume, oamenii le caută pe cele nevăzute și nu pe cele văzute. Și Dumnezeul tău caută la tine după inimă. Prin coaja cea trupească, El privește în miezul tău, în inima ta și caută la inima ta. Fiul meu, dă-I inima ta!

În inimă Ziditorul a pus temelia vieții. În temelie viața se zămislește, purcede, crește și se îndreaptă spre mormânt și dincolo de mormânt. Oare cât prețuiește omul despre care toți spun: „e deștept, dar nu are inimă”? Dumnezeu nu va cere de la el deșteptăciune, ci inimă. Căci s-a zis „ce este nebun al Lui Dumnezeu, mai înțelept decât oamenii este”. (I Cor.1:25)

Sau cât prețuiește omul despre care se spune: „e bogat, dar nu are inimă”? Oare își va duce bogăția în cealaltă lume și o va dăruia Celui a cărui vistierie sunt pământul și cerul și soarele și stelele și toate împărățiile știute și neștiute?

Sau ce-i ajută omului puterea și frumusețea cea trupească? Oare nu întâlnim zilnic pe cei ce în tinereți erau puternici și frumoși, iar acum, gârboviți și trași, se sprijină ori în baston, ori de mâna cuiva? Multora, puterea și frumusețea trupească le-a slujit, din nefericire, la putrezirea inimii înainte de putrezirea pielii și oaselor.

Fericiți sunt cei ce din tinerețe nu s-au îndrăgostit de nicio frumusețe trecătoare și muritoare, ci de Ziditorul lor, a cărui putere nu slăbește și a cărui frumusețe nu

piere! La Dragostea lor Dumnezeu va răspunde cu dragoste însutită și inima lor Dumnezeu o va rândui lângă Inima Sa.

Postul înseamnă slăbirea legăturii inimii cu lumea și întărirea legăturii inimii cu Dumnezeu. Amintește-ți și cugetă la aceasta în cea dintâi săptămână a Marelui Post.

Întărirea legăturii cu Dumnezeu aduce bucurie în inimă. De aceea se citește la începutul Postului din cărțile bisericești: „Iată, a venit veselitoarea vreme a postului!”

Amintește-ți numele acelor mărimi duhovnicești care, cu postul, au slăbit legăturile lor cu lumea și au întărit legăturile cu Dumnezeu cel viu – Sfinții Antonie, Pavel, Efthimie, Avxentie, Avramie, Savva, Visarion, Vitalie, Gherasim, Chiriac, Zosima, Hariton, Efrem, Arsenie, Carion, Zaharia, Savva cel Sfantit, Simeon și Alipie Stalpnicii, Onufrie, Pahomie, Petru și Athanasie Athonitii, și cei dimpreună cu dânșii.

Amintește-ți și de Dumnezeu purtătoarele fecioare și femei, ale căror inimi au fost umplute de dragoste către Hristos – Sfintele Thecla, Xenia, Evpraxia, Anastasia, Matrona, Sarà, Maria Eghipteanca, Pelaghia, Thaisia, Theodula, Vasilisa și cele dimpreună cu ele.

Dacă îți sunt departe după loc sau după vreme, atunci amintește-ți de acele slăvite nume din neamul tau [e vorba de sârbi, n.] – Sfânta Parascheva, Sfântul Sava, slava Serbiei, Sfinții Ioannichie de la Devici, Petru de la Korisa, Vasilie al Ostrogului, Prohor, Gavriil, Ioachim, Ioann al Rilei, Naum al Ohridei, Nectarie al Bitoliei și mulți, mulți alții care cu postul au sfințit trupurile lor și cu rugăciunea au sfințit țara în care viețuiești.

Ei toți același glas au auzit: „Fiule, dă-mi inima ta!” Acelui glas au răspuns și inima lor întru totul au dat-o Dumnezeuului și Ziditorului lor.

Sursa: Sf. Nicolae Velimirovici, Inima în Marele Post, Editura Predania

Adevărata dragoste

Spuși că ai iubire, dar când împarți, partea mai mare, mai frumoasă o păstrezi pentru tine. Asta nu e dragoste! Dragostea nu caută ale sale. Când vine vorba să jertfești din lucrurile tale, preferi să le uzezi și să le strici pe ale altuia. Asta nu-i iubire! Dragostea este jertfelnică. Când este nevoie de ajutor, situațiile mai ușoare ți le alegi tu, cele mai grele le lași celui alt. Asta nu e dragoste! Dragostea este binevoitoare. Dragostea nu se bucură de nedreptate. Dragostea nu este vicleană. Dragostea nu dă nimic ce nu ar fi primit cu bucurie. Dacă ești nevoit să aștepti 5 minute în plus, te mânie, aduci reproșuri și mustrări. Asta nu e dragoste!

Dragostea îndelung rabdă. Dragostea nu se aprinde de mânie. Când ți se greșește, aduci aminte greșeala toată viața, deși spui că ai iertat. Nu-i așa iubirea! Dragostea nu ține minte răul. Când ajuți pe cineva și aștepti înapoi spunând: „Eu ți-am dat atât! Eu cât te-am ajutat!” Asta nu-i iubire! Dragostea nu se trufește. Dragostea nu pune condiții. Dragostea nu are măsură. Când oferi iubire numai dacă primești iubire, asta nu e dragoste! Dragostea nu este condiționată. Când susții o idee, nu cedezi până nu dovedești că ai dreptate, preferi dreptatea în schimbul păcii. Nu-i așa iubirea! Dragostea e plină de bunătate. Când greșește cel de lângă tine, nu-i acoperi greșeala și spui în gura mare: „Nu eu!”. Asta nu-i iubire!

Dragostea pe toate le acoperă, le îndură. Când aproapele tău a reușit ceea ce tu nu ai reușit, e mulțumit, fericit și iubit de lume, tu îi invidiezi darurile și priceperea, spunând cu fățarnicie: „Bravo, prietene, mă bucur pentru tine.” Asta nu e dragoste!

Dragostea nu pizmuiește. Dragostea nu e fățarnică. „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.” (I Corinteni 13).

Sursa: Articol relatat de luminapentrucandeladinsuflet.wordpress.com

Șapte motive pentru care se aprinde candela în fața icoanelor

Mulți creștini nu știu de ce trebuie să aprindem candelă înaintea icoanelor. O astfel de întrebare i-a fost adresată și Sfântului Nicolae Velimirovici de unul dintre cei cu care corespundea prin scrisori. Aprinderea candelilor sau a lumânărilor înaintea icoanelor este una dintre practicile des întâlnite în lumea Ortodoxă. Acest obicei este săvârșit atât de preoți în biserică, cât și de monahi, monahii sau simpli credincioșii în casele lor.

Mulți creștini se întreabă adeseori de ce trebuie să aprindem candelă înaintea icoanelor. O astfel de întrebare i-a fost adresată și Sfântului Nicolae Velimirovici de către unul dintre cei cu care corespundea prin scrisori. Răspunsul Sfântului a fost concretizat în șapte motive principale, ușor de înțeles și de urmat.

În primul rând, Sfântul amintește că a noastră credință este lumină, iar lumina este Hristos. Deci, în centrul rugăciunii pe care noi o facem în fața icoanelor luminate de blânda flacără a candelii este Hristos.

Pe de altă parte, candela aprinsă luminează chipul sfântului reprezentat în ea, pentru că sfinții sunt numiți fii ai luminii.

În al treilea rând, lumina candelii ne amintește de faptele noastre cele întunecate, de gândurile noastre viclene și rele, vădindu-le și muștrându-ne pentru acestea. Totodată, ne dă râvnă pentru a împlini porunca lui Hristos: așa să lumineze lumina noastră înaintea oamenilor, ca să vadă lucrurile noastre bune.

Al patrulea motiv pe care Sfântul Nicolae Velimirovici îl amintește în scrisoarea sa este acela că, prin lumina candelii, noi aducem o mică jertfă lui Dumnezeu, Care s-a jertfit pentru noi. Este un semn de recunoștință pentru toate binefacerile revărsate asupra vieții noastre.

Mai departe, ni se aduce la cunoștință că fiii întunericului urăsc Lumina, iar noi aprindem candela tocmai pentru a îndepărta orice umbră de frică și gânduri care ne abat de la rugă.

Prin cel de-al șaselea motiv, Sfântul Nicolae Velimirovici ne amintește de undelele și fitilul care ard în candelă, arătând că viața noastră trebuie închinată lui Dumnezeu, arzând de dragoste pentru El și mistuind prin rugăciune și smerenie toate patimile.

În ultimul rând, candela materialnică nu poate fi aprinsă fără mâna noastră. Așa și candela lăuntrică nu poate să se aprindă fără harul lui Dumnezeu și fără rugăciune și stăruință pentru iertarea păcatelor noastre.

În fiecare casă trebuie să existe cel puțin o candelă, cu ulei și fitil. Nu este potrivit să se folosească becuțe, sau leduri, pentru că adevărata candelă, ca și lumânarea, trebuie să folosească spre ardere ulei curat sau ceară curată. Beculețul este de frumusețe. Candela nu este pentru frumusețe, ci pentru lucrare. Candela este lumina de veghere, de priveghere, pe care ar trebui să o ținem tot timpul aprinsă în casă. Arderea continuă a candelii este răspunsul creștinului la îndemnul Mântuitorului: „Privegheați că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului” (Mt. 25, 13).

Creștinul aprinde lumânarea sau candela ori de câte ori, în vreun fel anume, merge să se întâlnească cu Dumnezeu. Candela aprinsă este semn al nădejzii pe care noi ne-o punem în Dumnezeu, ca El să fie ocrotitorul nostru și al casei noastre. Cine nu poate păstra candela mereu aprinsă, este bine să o aprindă seara, sau ori de câte ori se roagă. De asemenea, aprindem candela în zilele de sărbătoare, începând de seara din ajunul sărbătorii respective. Bătrânii, mai ales, țin candela aprinsă, pentru ca nu cumva să le vină ceasul sfârșitului pe neașteptate și să moară fără lumină, să meargă la Hristos fără lumină. Lumina este semn al alegerii noastre pentru Dumnezeu și pentru Împărăția luminii. Alegem lumina pentru că lumina este semnul că vrem să ajungem la Dumnezeu.

Se mai obișnuiește să se pună o candelă în bucătărie, acolo unde gospodina își petrece foarte mult timp și chiar familia întreagă. Această însoțire a luminii candelii în jurul nostru este foarte frumoasă și ne păstrează sau ne duce gândul la Dumnezeu, aducându-ne aminte de rugăciune.

Sursa: Ziarul Lumina

Sindromul „Italia”

În fiecare an, la „Socola” sunt internate peste 3.000 de femei cu depresie, din care 5% pot fi încadrate în acest sindrom.

Echipa italiană va demara cercetările la Iași chiar de săptămâna viitoare. Săptămâna viitoare, în perioada 21 - 28 ianuarie, la Institutul de Psihiatrie

„Socola” vor fi prezenți specialiști de la Universitatea din Udine, Italia, care vor studia modul în care femeile din Moldova, aflate la muncă în Italia, mențin legătura cu familiile rămase în țară. Specialiștii susțin că „Sindromul Italia” este o formă nouă de depresie, specifică femeilor care pleacă în străinătate pentru a lucra și care se extinde și la copiii care rămân acasă.

Cum se manifestă: „Îmbunătățirea situației financiare produce inițial o stare de optimism și de mulțumire a întregii familii, însă, după câțiva ani, relațiile familiale au de suferit, în special din cauza separării îndelungate a mamelor de copii”, a declarat prof. dr. Roxana Chiriță, director medical al Institutului de Psihiatrie „Socola” Iași. Conform unor date statistice oferite de unitatea medicală, în anul 2016 au fost internate 3.384 de femei care sufereau de depresie, dintre care 5% au putut fi încadrate în acest sindrom, iar anul trecut, numărul femeilor internate cu depresie s-a menținut aproximativ la fel, fiind vorba despre 3.177 de cazuri, dintre care 5% prezentau semne certe ale acestui sindrom.

„Sindromul Italia” se definește ca o patologie psihică specifică femeilor care migrează din Europa de Est pentru a lucra ca asistenți familiari, și care se extinde în mod ocazional către copiii pe care îi lasă acasă. Aceste femei nu reușesc să se adapteze, nu cunosc limba, le este dor de familie, de țară. Ele ajung în spitale de psihiatrie cu depresie sau psihoze delirante și trăiesc cu teama că sunt urmărite, persecutate și au senzația că cineva chiar încearcă să leucidă. De asemenea, unele dintre acestea ajung să sufere de „Sindromul Italia” după ce își pierd locul de muncă obținut cu greu în străinătate.

„O goliciune interioară”, medicii susțin că, de multe ori, primele simptome care

apar sunt doar fizice, fără să fie o legătură aparentă cu o tulburare psihică, apărând dureri de spate, de membre, tulburări gastrointestinale, de somn sau modificări de apetit. „De asemenea, femeile se simt foarte obosite și li se pare imposibil să ducă la capăt chiar și cea mai banală activitate. Ajung să vorbească despre lipsa oricăror emoții, despre o «golicieune» interioară și despre senzația unei apăsări permanente în piept”, explică specialiștii.

Astfel, Universitatea din Udine, Italia, își propune să analizeze acest fenomen, precum și consecințele sale, fiind realizat un proiect de cercetare, care va fi coordonat de Donatella Cozzi, conferențiar universitar în Antropologie Culturală, și de Michaela Marcetti, antropolog în cadrul aceleiași universități. Cei doi coordonatori ai proiectului se vor întâlni cu medicii psihiatri ieșeni și vor discuta atât implicațiile sociale ale acestui sindrom, cât și aspectele patologice existente la paciențele internate.

Sursa: „Sindromul Italia“ - specialiști din Udine vin la Iași să studieze acest nou fenomen – Ziarul de Iași (MĂDĂLINA OLARIU), 22.01.2018

„O lume atinsă de depresie e o lume lipsită de bucurie și dragoste. E o lume alienată și însingurată, o lume urâtă, care și-a pierdut reperele, în care s-a pierdut dimensiunea verticală și în care omul se desfășoară numai pe orizontala existenței, într-o diversitate infinită și goală. E o lume care nu mai are nimic de spus. O lume goală de Dumnezeu, în care bucuria e confundată adesea cu plăcerea. Or, bucuria adevărată ține de resorturi mult mai profunde, e împlinirea deplină a rostului tău ca om și e strâns legată de înaintarea în viața spirituală. Depresia apare atunci când oamenii nu-și înțeleg destinul, menirea lor pe acest pământ.

”Părintele Pantelimon Șuşnea de la mănăstirea Oaşa

Cuvântul părintelui paroh

*J*ubiți credincioși,

Ca păstor al dumneavoastră vă spun că nu există peste an o perioadă mai potrivită pentru a ne înnoi duhovnicește decât această perioadă pe care o avem în față, până la Sărbătoarea Învierii Domnului! Dacă nu reușim acum să mai mișcăm un pietroi al unei patimi care ne anchilozează atunci nu cred că vom avea sorți de izbândă altădată.... deși mila Domnului ne înconjoară permanent. De aceea, această perioadă, care începe când iarna e mai grea și se încheie când primăvara e mai frumoasă cu o explozie de bucurie că „Hristos a Înviat” și care înfioară întreaga făptură, e perioada în care semănăm sămânța veșniciei în sufletele noastre, o udăm cu lacrimile pocăinței, o plivim cu grija discernerii gândurilor și prin privegherea rugăciunii, iar apoi așteptăm cu bucurie să dea rod sub razele Duhului Sfânt!

Așadar, astăzi este ziua mântuirii și ziua în care Domnul ne cheamă la sânul Său! Să stăm la rugăciune ca vameșul cel cucernic, să căutăm să dobândim pocăința Egiptencei, să alergăm către Tatăl cu dorul fiului cel risipitor, pentru ca să avem și noi parte de ospățul bucuriei veșnice!

Al vostru nevrednic slujitor,
Pr. Iulian

Sf. 40 de mucenici din Sevastia Armeniei

Sfinții 40 de Mucenici sunt prăznuiți de Biserica Ortodoxă, în fiecare an, pe data de 9 martie. Acești mucenici au trăit în vremea împăratului Licinius (308-324), prigonitor al creștinilor. Sfinții 40 de Mucenici erau soldați creștini și făceau parte din Legiunea a XII-a Fulminata din Armenia. Aceștia nu erau doar romani de origine, ci și greci, amestecați cu armeni.

Aflând despre credința lor, Agricola, guvernatorul Armeniei, i-a silit să se închine idolilor. Deoarece au refuzat, au fost întemnițați timp de opt zile și bătuți cu pietre. Prin semne divine au fost însă întăriți în dreapta credință. După aceste chinuri, guvernatorul i-a condamnat la moarte prin înghețare, în lacul Sevastiei. La miezul nopții, unul dintre cei 40 de mucenici a ieșit din apă din cauza gerului. Alergând spre baia caldă, pusă de cei ce slujeau idolilor, a murit. Cei rămași să îndure gerul au început să se roage: „Ajută-ne Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ușurează-ne sarcina și alină iuțimea văzduhului, că spre Tine nădăjduim, ca să nu ne rușinăm și să cunoască toți că ne-am mântuit strigând către Tine”. În urma acestei rugăciuni s-au petrecut mari minuni: apa lacului s-a încălzit, gheața s-a topit și 40 de cununi strălucitoare au pogorât asupra mucenicilor. Unul dintre soldații de pază, uimit că în miezul nopții o lumină din cer încălzește apa și că o cunună dintre cele 40, pogorâte peste mucenici, nu are peste cine să se așeze, s-a aruncat în apă, mărturisind că el este creștin.

Pentru că au fost scoși vii din lac, comandanții au poruncit să li se zdrobească picioarele cu ciocanele. Toți martirii au trecut la cele veșnice în urma acestui supliciu. Trupurile lor au fost puse într-un car, ca să fie duse spre ardere și apoi să fie aruncate în lac. Numai Meliton, un tânăr soldat, a supraviețuit torturii. Pentru că mai respira, ostașii nu l-au pus în car. Mama sa, știind că cei 39 de confrăți în suferință aveau pregătită împărăția cerurilor, și-a luat fiul în brațe și a mers cu el să-l pună în car. Meliton a murit pe drum, în brațele mamei sale.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Buna Vestire

Sărbătoarea Bunei Vestiri, care este vestirea făcută Mariei de Arhanghelul Gavriil a zămislirii lui Hristos în sânul ei, a fost mereu socotită de Biserica universală ca fiind a Zămislirii lui Hristos, după firea omenească, întru Fecioara Maria, prin Duhul Sfânt. Această sărbătoare nu s-a ținut întotdeauna la 25 martie: ea a fost fixată și în timpul Adventului (probabil datorită faptului că era legată de Post) în riturile mozarab, ambrozian și cel din Aquileia, ca și la Nestorieni (Mesopotamia de sus).

Data de 25 martie a fost aleasă în funcție de cea a Crăciunului, la 25 decembrie (cu 9 luni înainte). Sărbătoarea cade întotdeauna în timpul Postului și adesea în timpul Săptămânii Patimilor.

Această sărbătoare este atât de importantă în istoria Mântuirii, încât se sărbătorește în orice zi ar cădea (inclusiv în Vinerea Mare), cu excepția zilei de Paști (în acest caz se amână pentru luna Paștilor). Numele său grecesc este bogat în semnificații: Evangelismos (vestirea cea bună). Iconografia Bunei Vestiri este foarte veche (secolul al II-lea). Singura noastră sursă canonică este Evanghelia de la Sfântul Luca, ceea ce nu este de mirare, deoarece acolo găsim aproape toate „Evangheliile copilăriei” [lui Hristos], dar istoria se găsește relatată și în cele două Evangheliile apocrife, Protoevanghelia lui Iacov și Evanghelia lui Vartolomeu. Evenimentul este datat în raport cu Ioan Botezătorul. Îngerul Gavriil fusese mai întâi trimis de Dumnezeu la Zaharia în Templul de la Ierusalim, pentru a-i vesti zămislirea lui Ioan Botezătorul (zămislire miraculoasă, deoarece Zaharia și Elisabeta erau în vârstă și nu mai puteau da viață, însă ea s-a petrecut după legea firii): la puțin timp după aceea Elisabeta rămâne însărcinată, însă „cinci luni s-a tăinuit pe sine” (Luca 1, 11-25), pentru că îi era rușine de vârsta sa. Și tocmai „în cea de-a șasea lună” a sarcinii Elisabetei Gavriil este trimis din nou de Dumnezeu, de data aceasta la Maria. Aceasta este mărturia precisă a faptului că Ioan Botezătorul este Înaintemergătorul lui Hristos: se va naște cu 6 luni înaintea Lui.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar crestin ortodox - Martie 2018

- 1 J Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
 2 V Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor
 3 S Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc (Sâmbăta a II-a din Post - Pomenirea morților)
 4 D Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 6, voscr. 6

- 5 L Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
 6 M Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
 7 M Sf. Mc. Ep. din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie
 8 J Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
 9 V †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasion
 10 S Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie (Sâmbăta a III-a din Post - Pomenirea morților)
 11 D Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofiș și Talu

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 7, voscr. 7

- 12 L Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
 13 M Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
 14 M Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
 15 J Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau
 16 V Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
 17 S Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin (Sâmbăta a IV-a din Post - Pomenirea mortilor)
 18 D Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion

Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12; glas 8, voscr. 8

- 19 L Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria
 20 M Cuv. Mc. ucși în M-reaa Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul
 21 M Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion (Denia Canonului cel Mare)
 22 J Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
 23 V Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui (Denia Acatistului Născătoarei de Dumnezeu)
 24 S Înaintepăznuirea Bunei Vestiri; Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon (Sâmbăta a V-a din Post - Pomenirea mortilor)
 25 D (†) Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)

Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Ap. Evrei II, 11-18; Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Luca I, 24-38; Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50; glas 1, voscr. 9

- 26 L Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima (Odovania praznicului Bunei Vestiri)
 27 M Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
 28 M Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni
 29 J Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
 30 V Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
 31 S Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diac. (Sâmbăta lui Lazăr - Pomenirea morților) (Dezlegare la ulei și vin)

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

1918 – Marea Unire, rod al spiritului de jertfă românesc
Rugăciune pentru vederea păcatului propriu
Strofe pentru suflet
Inima în Marele Post
Adevărata dragoste
Șapte motive pentru care se aprinde candela în fața icoanelor
Sindromul „Italia”
Cuvântul părintelui paroh
Sf. 40 de mucenici din Sevastia Armeniei
Buna Vestire

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424